

Κατὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον ἴαο, ὁ Φαρνάβαζος καὶ ὁ Κόνων ἐπῆλθον μετὰ στόλου ἰσχυροῦ εἰς τὰς διαφόρους Κυκλάδας γήσους, κατέλαβον καὶ αὐτὰ τὰ Κύθηρα, ἔλελη-
τησεν τὰ παράλια τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας καὶ μετὰ ταῦτα ἔπλευσαν, διὰ τοῦ
Σαρωνικοῦ κόλπου, πρὸς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Ἐνταῦθα εὗρον τοὺς συμμάχους,

Ἄφροδιτη τῆς Κνίδου, ἔργον τοῦ Πρωξεντέλους
(Βατικανόν)

Κορινθίους, Βοιωτοὺς, Ἀθηναίους καὶ ἄλλους, ἔξακολουθοῦντας τὸν λεγόμενον Κορινθιακὸν πόλεμον, καθ' ὃν αὐτοὶ μὲν ὀρηκτήριον εἶχον τὴν Κόρινθον οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τὴν Σικυ-
ῶνα. Ἡ ἐντὸς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου παρουσία πέρσου σατράπου καὶ στόλου περσικοῦ δεσπό-
ζοντος τῆς περὶ Πελοπόννησον θαλάσσης ἦτο βεβαίως γεγονός θλιβερώτατον καὶ παντάπασιν ἀπροσδόκητον μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι νίκην, μετὰ τὰ περὶ Εὐρυμέδοντα καὶ περὶ Κύπρον κατορθώματα, μετὰ τὴν Κιμῶνειον εἰρήνην. Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς ἀμνηχανία εἰς ἣν περιέστη ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, μὴ δυνάμενος νὰ συμβιβῆσθαι τὴν αὐτονομίαν καὶ τὴν ἔνωσιν, ἔμελλε νὰ ἐξω-
θήσῃ αὐτὸν εἰς πολὺ μεγαλυτέρας ἔτι ταπεινώσεις καὶ συμφοράς.

Ὁ Φαρνάβαζος ἦλθεν εἰς φιλικὸς λόγους πρὸς τοὺς συμμάχους, ὑπέσχετο πᾶσαν παρὰ βασιλέως συνδρομὴν καὶ κατέλειπεν εἰς αὐτοὺς ἱκανὰ χρήματα· μετ' ὃ ἀπεφάσισε νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ τότε ὁ Κόνων παρέστησεν αὐτῷ ὅτι, ἐὰν θέλῃ νὰ καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, δεόν νὰ ἐπιτρέψῃ ἤδη τὴν ἀνορθωσιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων· ὁ δέ, ὅστις πρὸ πάντων ἐμίσει τοὺς Λακεδαιμονίους δι' ὅσας εἶχε πάθει παρὰ Ἀγησιλάου συμφοράς, συνήνεσε προθύμως καὶ εἰς τοῦτο, καὶ ἀναχωρήσας οὐ μόνον τὸν στόλον κατέλειπεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κόνωνος ἀλλὰ καὶ ἀξιόλογον χρηματικὸν ποσὸν αὐτῷ παρέσχε πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν μελετωμένων. Ὅθεν ἐν ἔτει 393 κατέπλευσεν ὁ Κόνων εἰς Πειραιᾶ καὶ ἠντύχησεν ν' ἀνορθώσῃ τὸ ἔργον τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Κίμωνος, τοῦ Περικλέους καὶ νὰ ἴδῃ ἀνυψούμενα αἰθίς τὰ τεῖχη ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐν ἔτει 404 τοσοῦτ' ἠγνηρικῶς εἶχον κατεδαφισθῆ ὑπὸ τῶν ἀμειλίχων τῆς πόλεως πολεμίων. Τὸ δὲ παραδοξότερον, αὐτοὶ οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι γείτονες οἱ τότε ἐν χοροῖς καὶ αὐλοῖς συμμετασχόντες τῆς καταλύσεως τῶν τειχῶν ἤδη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαλλιᾶσεως συνεπελάβοντο τῆς τῶν αὐτῶν τειχῶν ἀνοικοδομήσεως· τοσοῦτον ὀλοσχερῆς αἰσθημάτων ἀλλοίωσις ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Καὶ δὲν ἠνωρθώθησαν μὲν τότε εἰμὴ τὰ δύο μακρὰ σκέλη, τὰ ὅποια κατ' εὐθείαν συνέδεον τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Πειραιῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ τρίτον τεῖχος τὸ λεγόμενον φαληρικόν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἀπαραίτητον εἰς ἀσφάλειαν τῆς πόλεως καὶ τοῦ λιμένος, ὥστε ὁ Κόνων εὐλόγως ὑπέλαβε τὸ συντελεσθὲν τοῦ ἔργου μέρος ὡς ἀποχρῶν καὶ εὐλόγως ἐπανηγύρισε τὸ κατορθῶμα διὰ πολυτελοῦς θυσίας καὶ εορτῆς. Ἀνέθηκε δὲ εἰς

